

РОЗДІЛ 1

Еліас

ЗОЛОТОМУ ХЛОПЧИКУ З «ТОРОНТО ШТОРМ»
НЕ ЩАСТИТЬ У ГРІ, АЛЕ ВОЧЕВИДЬ ЩАСТИТЬ
У СПРАВАХ ЛЮБОВНИХ!

Бути новачком у НХЛ очікувано паскудно. Однак бути новачком, про якого постійно пишуть у медіа і який від початку професійної кар'єри досі не забив жодного гола, ще гірше.

У вестибюлі готелю досить великий вибір журналів, але на обкладинці того, що лежить безпосередньо на столі, надруковане моє ім'я поряд із розмитою світлиною, на якій видно, як я йду за жінкою, що вийшла з клубу. Це був той рідкісний випадок, коли команда таки вмовила мене піти святкувати з нею перемогу, і саме того вечора папараці підловили мене із жінкою. Утім, якби ці писаки не полінувалися провести невеличке розслідування, вони б упізнали в ній Бренді, фотографію нашої команди. Я запропонував підвезти її додому й не думав, що нас хтось сфотографує.

Я не уникаю вечірок і гулянок навмисно, але важко святкувати те, до чого не маєш жодного стосунку. Поки

що мені більше до душі переглядати записи ігор і аналізувати свої помилки, щоб зрозуміти, що ж заважає мені забити той перший гол. Саме це я й планував сьогодні робити.

Але річ у тім, що ми зараз у Лос-Анджелесі, і я досі чекаю у вестибюлі готелю, коли ж для мене підготують номер. Розумію, що не варто, та однаково починаю уважніше розглядати обкладинку часопису й читати менші заголовки.

ВЕСТБРУК СТАВ ЖЕРТВОЮ СЛАВИ? «ШТОРМ»
ЗНОВУ СХИБИВ З ВИБОРОМ?

— Містере Вестбрук?

Я відкидаю журнал геть, ніби мене заскочили за читанням чогось забороненого, і прямую до стійки рестрації. Дякую консьєржу за ключ, і він, змовницьки й особливо не криючись, підморгує, чим збиває мене з пантелику. Та я вирішую не зациклюватися на цьому дивному епізоді й підіймаюся ліфтом до свого номера. Вкладаю у двері ключ-картку, заходжу всередину й, не гаючи часу, іду в душ.

Від гарячої води напружені м'язи спини розслабляються, а думки про дурний часопис розсіюються. Виходжу з душевої кабінки, де вирує пара, один рушник обмотую навколо стегон, а другим витираю волосся. Мені так і кортить лягти в ліжку й узятися переглядати основні моменти останньої гри, але я закликаю на місці, коли бачу, що лежить у моєму ліжку. А точніше *хто*.

Якого біса?

Зминаючи рушник, відступаю на кілька кроків.

— Вибачте, мені дали ключ від чужого номера?

Але це не так. Я в цьому впевнений, адже он стоїть мій багаж, десь за пів метра від мене. Раптом оте підморгування консьєржа набуло сенсу. Довге біляве волосся жінки хвилями спадає їй на плечі, обрамляючи обличчя, на губах, нафарбованих червоною помадою, грає усмішка, яка демонструє ідеальні зуби. Незнайомка лежить на моєму ліжку розміру «кінг сайз» в одному з халатів, які надають гостям готелю, а на ковдрі розкидані обгортки від ласощів з мінібару.

— На мою думку, усе просто ідеально. — Вона сідає й пустотливо усміхається, і від того усміху мені стає неспокійно на душі.

— Не знаю, кого ви шукали, але точно не мене.

— Повір, Ілау, — жінка вивчає поглядом кожен сантиметр мого торса, затримуючись на крапельках води, які ковзають униз животом, — мені потрібен саме ти.

Якщо це якийсь розіграш, я вб'ю своїх товаришів по команді.

— Я гадала, тобі захочеться відсвяткувати сьогоднішню перемогу, — муркоче вона, підступаючи на крок до мене.

Я святкував би, лише якби забив гол, але цього поки що не сталося. Ступаю кілька кроків до дверей.

— Упевнений, ви знайдете когось іншого, кого це зацікавить.

Брови незнайомки злітають так високо, що я розумію: їй ніколи раніше не відмовляли. Однак після цих слів вона не вдягнулася й не пішла, як я сподівався, тож у мене нема вибору — я розвертаюся й виходжу з кімнати.

Опинившись у коридорі, голий, у самому рушнику, одразу прямую до сусіднього номера. Новачків у готелях

селять поруч, і Ейденові дісталася кімната просто біля мене. Сподіваюся, він ще не спить.

Ейдену Кроуфорду, моєму найкращому другові й товаришу по команді, щастить більше за мене. Свій перший гол у професійній кар'єрі він забив, щойно вийшов на лід у дебютній грі, а другий — уже наступного вечора, після моєї передачі. Поки що він не став зіркою в команді, та я вже неймовірно ним пишаюся. Але Ейден не з тих, хто влаштовуватиме вечірку, щоб відсвяткувати кожен свій гол. Його амбіції виходять за межі одного матчу, він прагнув більшого ще відтоді, як був нашим капітаном у Далтонському університеті.

Тож зараз я сподіваюся, що мій друг також відмовився від святкування, — гості готелю простують коридором туди-сюди, й одного з них надто вже зацікавив мій напівголений вигляд. Якщо мене впізнають, не сумніваюся, що всі негайно подістають камери.

— Ейдене! — Стукаю у двері сильніше, ніж треба, і так привертаю до себе ще більше поглядів, аж раптом відчиняється ліфт, і в коридор виходить нова група гостей готелю. *Просто фантастика!*

Я ще стукаю, і двері номера відчиняються, а на порозі з'являється Ейден і зацікавлено оглядає мене.

— Що сталося?

Але пояснити я не встигаю, оскільки причина моєї втечі виходить з мого номера й поглядом шукає мене.

— Ось що, — я вказую жестом на дівчину та вриваюся в кімнату друга.

— Знову? — хихоче Ейден і зачиняє за собою двері. У його руці телефон, і, кинувши погляд на екран, я розумію, що він через відеодзвінок спілкується зі своєю дівчиною, Саммер.

— Привіт, Бруксі! — махає вона мені, і я відповідаю їй тим самим, міцніше стискаючи рушник. Хоча, мабуть, Саммер уже має імунітет до таких речей — чого вона тільки не бачила, відколи вони з Ейденом зустрічаються. Що ж до нас із нею, то ми стали добрими друзями, і немає нічого, чого б я для неї не зробив.

— Чуваче, тобі потрібна охорона, — каже Ейден. — Не сумніваюся, що люди в коридорі вже сфотографували тебе.

Сповнений відчаю, сідаю на ліжку й відкидаю голову на узголів'я. Я завжди прагнув лише одного — грати в хокей, і тепер, коли цього досягнув, здається, що мрія вислизає з рук. Надмірна увага й думка інших не турбували б мене так сильно, якби не загальне очікування від мене хороших результатів. Відчуваю: мушу скинути зі своїх плечей цей тягар, бо він заважає робити те, що мені завжди добре вдавалося.

— Невже Ілай щойно поставив хрест на нашому віртуальному побаченні? — питає Саммер.

Ейден стенає плечима й, дивлячись на телефон, хитро посміхається.

— Я цілком ладен розважатися, якщо ти не проти.

Я голосно стогну. І чому я думав, що поки ці двоє перебувають у стосунках на відстані, матиму хоч якийсь перепочинок від їхніх публічних виявів почуттів?

— Та ні, я пас, — сміється Саммер. — Веселої вам нічки!

Я опускаю голову на руки.

— Як я маю зосередитися на грі, коли знаю, що це лайно потрапить у завтрашні заголовки?

Ейден кидає телефон на тумбочку біля ліжка й жалісливо дивиться на мене, як і щоразу, коли трапляється така чортівня.

— Чуваче, тобі просто страшенно не пощастило. Видно, люди купилися на історію про золотого хлопчика, який став плейбоєм.

Усе почалося з того, що команда опублікувала в мережі відео зі мною, і воно несподівано завірусилося. Я вагався, однак таки погодився зняти ролик про один день із життя новачка НХЛ, і люди були в захваті. Однак не можу сказати напевне, чи то їм сподобалися невдалі дублі, чи то їх так надихнули мої тренування.

— Я сам винен. Треба було відмовитися від публікації інших постів, коли мав таку можливість. — Невдовзі після того зі мною зв'язалися люди, які відповідають за висвітлення життя нашої команди в соцмережах, і розповіли про ідеї для нового контенту. Але вирішальне слово було за мною. Вважаючи, що це піде на користь моїй грі, а не погіршить її, я погодився. От дурень!

— Вони все одно вмовили б тебе. Їм потрібно привернути увагу до матчів, особливо зважаючи на торішнє падіння рейтингів.

Я зітхаю.

— Симпатичний хлопчик-хокеїст — гівняний гравець. Таким буде наступний заголовок.

— Але ти зробив багато гольових передач. Повір мені, ти також заб'єш гол, — запевняє Ейден. — Просто знайди щось, що стане для тебе ковтком свіжого повітря. І послабить той тиск, який ти відчуваєш.

— Легше сказати, ніж зробити. Не всім щастить мати Саммер, — бурмочу я.

Він усміхається.

— Твоя правда, але мені дали спокій лише завдяки її батьку. Він би поклав край цьому цирку, щойно журналісти бодай спробували щось написати.

Батько Саммер є в Залі слави НХЛ, і ми всі просто отетеріли, коли він прийшов на нашу останню «Крижану четвірку»*.

— Може, мені почати зустрічатися з ним? — міркую я.

Ейден сміється й кидає мені свої запасні спортивні штани.

— Хай щастить.

Коли я натягну на себе штани, мій телефон сповіщає вібрацією про нове повідомлення від нашого тренера. Це вже вшосте він нагадує про завтрашній захід. Команда організовує аукціон побачень, тож ми маємо бути готові, адже саме на нас, гравців, гості робитимуть ставки.

— Ти йдеш завтра на той благодійний аукціон? — питаю я Ейдена.

— Це ж обов'язково. Там будуть усі зі «Шторму».

Просто чудово.

Ми прибуваємо на місце проведення заходу, і я не можу позбутися відчуття, що мене душить комір сорочки.

Хоч я й очікував гіршого, наш сьогоднішній ранковий переліт назад до Торонто минув без пригод. Ані нових заголовків, ані несподіваних візитів шанувальників. Адміністрація готелю навіть перепросила мене за те, що вони пустили нагору ту жінку, але оскільки та предста-

* «Крижана четвірка» (англ. *Final Four*) — назва фінального етапу чемпіонату з хокею Національної асоціації студентського спорту, НАСС (англ. *National Collegiate Athletic Association, NCAA*, — неприбуткова організація, до складу якої входять освітні заклади США й Канади та яка організовує спортивні змагання серед університетів і коледжів). На цьому етапі за титул чемпіона змагаються чотири найкращі університетські команди. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

вилася моєю нареченою, у них не виникнуло жодних підозр. Мабуть, вона ходить на всі наші матчі, як домашні, так і виїзні. Насправді її відданість можна назвати й похвальною, якби це не було так огидно.

— Розслабся, чуваче. — Ейден штурхає мене в бік, щоб я перестав смикати той клятий комірць. — Це лише на кілька годин, а потім ми будемо вільні.

— Тобі легко казати, тебе ж не виставляють на аукціоні.

Цей захід відбувається щороку, й оскільки ставки роблять саме жінки старшого віку, нашій піар-команді здалося, що кинути мене публіці на поталу — чудова ідея. Або ж вони просто вирішили познущатися з новачка. Куди ж без дідівщини. Що ж до Ейдена, то він скористався тим фактом, що в нього є дівчина, й у такий спосіб відкараскався від участі в аукціоні.

— Я тебе врятую, але подумай тільки: сьогодні ти можеш ошчасливити чиюсь бабусю, — хихоче мій друг.

Я закочую очі, і саме цієї миті до нас підходить тренер. Від самої його присутності починаю панікувати.

— Вестбруку, можна тебе на хвилинку? — він вказує жестом у бік бару.

Не конче бути генієм, щоб зрозуміти, про що піде мова. Коли ми опиняємося біля барної стійки, тренер кладе на стільницю свій телефон, на екрані якого відкрита стаття з фотографією дівчини, від якої я вчора тікав. Під заголовком ще одна світлина — з моїм обличчям.

НОВАЧОК «ШТОРМУ» ШУКАЄ СОЛОДЕНЬКОГО

Серйозно? У них, мабуть, працюють якісь стажисти, що вони пишуть отаке?